

Իսկ ինչ էլ ասում պարտից դատարանա- նական կազմակերպությունը, որքան էլ նրանց օրենքները լուսավորող և բարեբար լինեն (հարցը, իհարկե, գործադրության մեջ է), միթե օրենքի անաշուտ դրոշմա- գրությունը, միթե արգելադրություն վերա- կանդիսելը, միթե համարձակություն... Ո՛հ երբեք. կաշտակերությունը, թայ- ֆայությունն առաջի տեղին են բռնել և հենց այժմ էլ բռնում են: Ժողովուրդը տեսել է, որ ով հարուստ է, ով կար- դացի է դատարանին շատ պատուել, որի ձայնը գործը է հղել, արգելադրությունը նրա կողմն է անցել, իսկ ընդհանրապես, խեղճը, աղքատը, թույլը միշտ հայտ- ծում է եղել, միշտ օրենքի առաջ մե- դառն է դարձել: Այժմ էլ հիմ է ճանա- պարհորդքը Պարսկաստան, նոյնը կը անանք. կըսենք՝ որ պաշտոնները ի վաճառ են հանում,—ով շատ է ապրիս նա է վարում:

Կաշտակերությունն այնքան խորը ար- մատ է ձգել մեր ժողովրդի մեջ, որ նա այժմ էլ համոզում է, թե մի միայն ջրծամ-ով, միմիայն մեծ խաթրը չա- հելով կարող է արգելադրության հաս- նել, ուրիշ ճանապարհ չկայ: Մեր Ժո- ղովուրդը, որպես պարսկական տիրա- պետության ժամանակ, այժմ էլ այն կարծիքի է, որ օրենքը պաշտոնական է և նրա մեջն է միայն կաշանում ամեն մի գործի արդյունքը կամ այնպես վաճառել. այս այսպես լինելուց յետո՛ւ նա չի ձգտել օ- րենքի ուժով գործը վերջացնելու, այլ կաշառքի, միմիայն ջրծամ: Ընթերցողն անկայա չլքեալ լինեն «կեղծ Պո- դոսները»: Յիշեցե՛ք «Կոթ-կոթ» կատա- կերգությունն այն մասը, սրտիկ կկեղծ Պոդոսը պաշտոնական բացակայություն ժամանակ խորհրդակցություն է թուրքի հետ. «Ա՛յ չի միայն վաղը գետնի վրայ...»:

—Ա՛յ էլ միմիայն գործում քի բու ուռուցում սաղաթիլ համ թուրքի եսըն, համ փշաղի, համ դա էշաղի միմիայն՝ ան- գրգռ-անգրգռ գետնի վրայ:

«Բերթամը մոլթը տեղը լին կրտայ» ասում է ողբերկ Պոդոսը ձեռքը դըր- պանը տանում, ալանին հանում, պաշ- տոնական առաջարկում «այսին տ, աղա ջան, ալանի, անուշ արմ...»:

Ինչու են հինգ թուրքի էր: Մի խոր և- րիտաարդյունքի հետ գնում էինք դի- նուրական վիճակահանություն. մեզ հետ էր և՛ մեր գիտիլ տանուները: Տանուտե- րի ամբողջ բնույթը քաղցրացած էր ընծա- ներից զանազան պաշտոնական համար- նայն տանուների գէ՛մ զինուած էր գի- րը նրա կատարած զանազան թուրքի գէ՛մ և խնդրադրելով բաղնու էին ու- արկանություն հունիքը, որ պաշ- տոնից արտաքուրի, բայց ինչ էր լինում զրա հետևանքը. այն որ անապատն տա- նուտեղը նորից պաշտոնի մեջ էր մնում և թափում իւր բարկությունը հակառա- կողմների վրայ. միմիայն այն ժամանակ հետաքրքիր նա պաշտոնից, երբ նոր տա- նուտեղի ընտրությունը նշանակություն: Ի հարկե, դեռ սա տեղի է ունեցել այնպի- սի մի գիտում, որ փոքր ի շատ մտա- ւոր շարժումն կայ, որի ժողովրդի ըս- տուար մասը պանդխտության մեջ է անցնում իւր կեանքի մեծագույն մասը և չփում ունի լուսաւոր կենդանութեան հետ. իսկ յետընկած գիւղերի մասին խօսք անգամ չի կարող լինիլ:

Ո՛ւմն է յանձնում որե՛կ գիւղում տա- նուտեղությունը, կամ որին է ընտրում ժողովուրդն այդ պաշտոնի համար: Ան- պայման հարստին, ունեւորին, որը միշտ պատրաստ է միջոցներ ունի պաշա- տնայ հիւրեր ընդունելու, նրանց խաթրը շահելու, գոհ սրտով ճանապարհ ձգելու, իսկ այնտեղ, որտեղ խաթրաշահություն կայ, այնտեղ ինչ հիմնադրություն ու- ղում է թող լինի, որ սիմոնականու- թիւն է տեղի ունենում, թէկուզ այա- նիներով, նոյներով, ալաններով, գիւղի, ոչխարներով, ձիով և այլն, և այլն, այն- տեղ օրենքի արգել, անաշուտ գործադրու- թիւն չի կարող լինի հետևապէս խեղճի

ձայնը միշտ պիտի խեղդուած լինի, օ- րենքը մեռած տառ պիտի մնայ:

Գիտեցե՛ք որե՛կ ետատուրի վարմունքը փոքր ի շատ է լինում գիւղում, միայն ո՛չ եւրոպական զգեստի տակ, այլ գիւղացու շորերով, տեսէ՛ք թէ ինչպիսի միջոցների է դիմում իրեն և ձիւն ձերաբար կե- րակրելու համար, տեսէ՛ք թէ մտրակը և կարմիր նշանները որպիսի օրենքներ են տարածում և սովորեցնում գիւղացուն, որի հետ միանում է ագէտ, բայց հոգ տանուտեղի ստուգ «չոմբախը»:

Հերոս 1897 թվականի հայերեն լեզու է: Մեր չընթանի նոր պրիստաւը մեր գիւղն այցելեց: Որովհետեւ ճանապարհորդու- թիւնն երկիրային էր, սովորականից ա- նելի ետատուրներ էր վերցրել հետը: Պա- րոն պրիստաւը և ետատուրները մեր գիւ- ղում պիտի գիշերէին, որի համար գիւ- ղացիները վաղօրօք անկողնի պատրաս- տություն տեսել էին, բայց որովհետեւ սովորականից կամ սպասածից աւելի էին, ուստի անկողնի պակասությունը դա- ցուցեց: Տանուտեղը հրամայում է գիւղա- ցիներին մէկին, որ մի ձեռք անկողնի քե- րէ: Գիւղացին պատասխանում է, թէ կինն ամուսն չէ, գիտեցէ՛ք էլ այդի, խոտա- նում եմ, որ գալուն պէս կըրեմ, բա- նալին նրա մօտն է: Տանուտեղն առանց գիւղացու դրուժիւնը մանկու՛ պարկա- կան օրենքներ է դիմում, անվայել հայ- հոյանքներով փայտի մի այնպիսի հա- րուած է իջնցնում գիւղացու պիտին, որ խեղճի գլխից արիւնը շատրուանի պէս խփում է: Գիւղացու աչքերը խաւարում են, նուազում է, օրօրում է վայր ըն- կնելու, մօտենում են ուրիշները, բըւ- նում են և խաղի անդաւարում մի տան մէջ՝ պրիստաւը թագցնելու համար: Ի հարկէ պրիստաւը եղելուծեան մասին ոչինչ չիմացաւ. թէ իմացաւ ու լուու- թեան տուեց, այդ մենք չենք իմանում:

Այո, պ. բժիշկ, այս կէտում մենք ձեզ հետ կատարեալ համաձայն ենք, օրենքն ու պաշտոնական անգոր են, բայց «չոմ- բախը» գորուգ: Հաւատացած եղէք, որ եթէ, ճէրն մի արասցէ, ես ու գուր էլ այդպիսի, թէկուզ քանից մի քիչ նուազ հարուած ուտենք, մենք էլ կըլակենանք:

Երեկոյան այցելում եմ գիւղացուն. տեսնում եմ որ գրությունն անտանելի է: Խոտովանանք լինի, խորհուրդ եմ տա- լիս, որ դիմէ պրիստաւին և պահանջէ՝ որ արձանագրութիւն կադուրի: Գիւղացին հրաժարուելով հրաժարում է: Վերջա- պէս ես նրան համոզել եմ աշխատում, որ ինքը արգել է և զա խրատ կըլինի անասն ժամանակներին և նրանք միւս անգամ այդպիսի բաներ չեն անիլ. նո- րից հրաժարում է, պատճառ բերելով որ նախ ինքը դժուար թէ գործը տանել կարողանայ, որովհետեւ նրա կողմը դու- ք է. երկրորդ՝ որ այդ բանը կապուած է ահագին ծախքերի և երկար ճանա- պարհորդութեանը հետ, (փակագծերի մէջ կանանք, որ նորից յիշեցինք «Կոթ- կոթ» կատակերգության մէջ թուրքի հետեւալ խօսքերը՝ «աղվակաւ դիւր փուլ վէր, պղնդձիկ դիւր վէր, հալա ըստօրօք դա դիւր վէր»): որ ինքը իր- քն միայնակ և չունեւոր մարդ, չի կարող անել և վերջապէս՝ որ տանուտեղը իւր հետ կըլծի շամանայ:

—Լաւ, որ թշնամանայ, ինչ պիտի անէ,—հարցնում եմ ես:

«Ի՛նչ պի՛ւ-ալ՛ անէ»,— երկարացնում է գիւղացին,—այնպէս ես խօսում, որ կար- ծես թէ մեր չէնացի չեմ, ա՛յ թէ ինչ կանէ. մի օր կասէ՛ որ առուդ լաւ չես չինիլ, պիտի նորից չինես. միւս օրը կա- սէ, թէ փան ճանապարհը որ քո հողից օտարին է անցնում, նոյն է, պիտի լա- յնացնես. երբեք օրը կասէ, որ ծառը ճիւղը ծուռել է, հարեանիդ հողը պի- տի կարես. ճիւղը կըկտրես, կասէ թէ՛ ծառը տակից պիտի կտրես, որովհետեւ դարձեալ կարող է կանաչել. չորրորդ օրը կասէ, որ ջրուրդ փախնը ծուռ է, պիտի դրստես, եթէ մի քիչ կուշացնես կամ կըշամարձակուիս ասելու, թէ ա-

խա՛ր այդպէս չէ կամ ջրուրդ փախնի հետ ինչ գործ ունի, կըբանտարկի, առ- զանքի կենթադրի, կանպատուի և տուղ գլխիկ կըբանդի... Իսկ ես նրա աչքը հանել էի, որ խփեց, գլուխս պտուռեց. արդէն գալուն է, այդինքն աշխատա- քը, վարուցանը դուրս է եկել և ես ասան պիտի նստեմ, մնալի մարդ գը լուխ լաւացնեմ»:

—Նա այդպիսի բաներ չի կարող ա- նել, որովհետեւ զրա համար օրենք կայ, կարգ կայ, սրով կառավարում է տա- նուտեղը, որից գուրս նա իրաւունք չու- նի:

«Է՛, այստեղ իրաւունք, օրենք հա- ցնողն ո՛վ է, այստեղ դուրագողը է, ով գրպանումն ունի՛ իրաւունքը նրանն է, իսկ ո՛վ իմ օրումն է, որքան էլ ուղում է՝ թող արգար լինի, վիղը պիտի ծուռ ու խեղճանայ, այստեղ առիւծին ճիւղում՝ կատու են չլինում»:

Մենք հրաժարում ենք այլևս շարու- նակելու և փառսերի աչքով տեսած ի- րական և ոչ մտացածին փառսերի գի- մուր, որովհետեւ դա մեզ շատ հեռուն կըսանէ, միայն ցանկալի էր, որ մի քա- նի բնորոշ փառսեր էլ գիւղական դա- տարանից բերած լինէինք, ուր պիտի թէ յարգող բժիշկը և թէ յարգելի ըն- թեցողները պարզ տեսնէին, թէ շատ անգամ օրենքը որպիսի անհասկանի է յանձնում և որքան նա արգարութեամբ ու ճշտութեամբ է գործադրում, որից գիւղացին արգարս պիտի վախենայ ու խուս տայ:

Ի վերջոյ, ժողովուրդը պիտի շարու- նակէ վախենալ, քանի որ նրա իրաւա- պետութիւնը դեռ ևս պարսկական է, քա- նի որ օրենքն անմատչելի է, քանի որ մասշինի կապում է ահագին ծախ- քերի, գրկանքների և երթեկութիւն- ների հետ, քանի որ խեղճը, աղքատը դեռ ևս ունեւորի փշաքներով է ապ- րում և սև օրում դարձեալ հարուստ գիւղացին է նրան բարդ տոկոսներով փող տալիս և առերես գնէլ բարեբար հանդիսանում: Եթէ կըլինանայ այս բո- լորը, համոզում ենք որ գիւղացին՝ համագիւղացուց ստացած դանակի կամ շուրթի հարուածի լուծեան տալը, աւելի խաճիմութիւն, լաւ չի համարել, քան թէ օրենքի դիմելը և գիւղացի- չին փախչիլ կամ ծածկիլ՝ գալ վկայելու արատաւորումը պատելու:

Վերջ ի վերջոյ համաձայնում ենք մի բարեկամական խորհուրդ ես տալու յա- րգ բժիշկ Ս. Զար-Նադարեանին. հաւատ- ալ լինելով որ նա չի նեղանալ մեղանից. ուրախալի է, ի հարկէ, կարգալ հայ բժ- ւի հրապարակախօսական նամակները գաւառից, բայց որքան ուրախալ է ցանկալի է կարգալ հայ բժիշկ ժողովը- րական բժշկականութիւն բովանդակող յօդուածները՝ հաւատացած ենք, որ դը- րանով հայ բժիշկը մեծ ծառայութիւն մատուցած կըլինի թէ վիստութեան և թէ հայ բժիշկներին, որոնց թիւը մեր մէջ համեմատաբար քիչ չէ, բայց ցաւօք սրտի դա մեր մէջ անուշադիր է թո- րուած:

Աւետիս Աղապետան
Բաղու, 4 սեպտեմբերի:

ԵՐԿՈՒ ԽՕՍՔ ԹԱՅՐՈՒՆ ԱՌԻԹՈՎ

(Նամակ խմբագրութեան)

Բաղուի թատերական խումբը շնայած թատրոնի ձեռնդրեցիկը շանքերին, դեռ ևս վերջնականապէս կադուրիացում չէ: Անցեալ տարի նիւթիկան փրակ կե- ցին, ուստի այս տարուայ դրոճին գլուխ կանգնողներն աշխատում են ուժեղներին սահման դնելով և այլ անցեալ տարուայ անհաշիւ ու անխիտ ծախքերի առաջն առնելով՝ ընդհանուր ծախքը քշացնել, առանց դրոճին վիստելու և առանց դերասանների շահերն ընդհանրապէս վտանգի առնելու: Բայց արի տես, որ ո՞րանք շատ են երես աւել. նրանք այն

պիտի առնիլ են պահանջում միւսներին համեմատութեամբ, որ իրենց արժանի- քից չատ ու շատ բարձր է, ուստի և անհնար է լինում հրաւիրել:

Հենց վերջիններ օրինակի համար պ. Պետրոսեանին, որի մասին գրուեց, թէ իրեն նրան չեն հրաւիրել: Հրաւիրել են և, եթէ չենք սխալուած, ամենից տուա՛ ղարսին են հրաւիրել, բայց, ինչպէս ասացինք, շատ մեծերից է բռնել, ուս- տի և համաձայնութիւն չէ կայացել: Պէտք է ճշմարտութիւնը չիմացնել, որ, ժողովրդի առածի պէս, պ. Պետրոսեանը չափազանց բարձրացրել է իւր գլուխը՝ առաւելապէս անցեալ տարուայ յաջողու- թիւնից յետոյ, կարծիքով, որ իւր բո- ցակայութիւնից թատրոնի գործը վտան- գի կըմատնուի: Կարող է, պէտք է ա- տած, զգացունք նրա պակասութիւնը, մանաւանդ որչա՛ գեղեցիկ, բայց գործը երբեք չի քանդուիլ: Ինչո՞ւ նա առաւել ուժեղ պիտի ստանայ այն դերասաննե- րից, որոնք տաղանդի գործիւնամբ ի- րենից նայն իսկ բարձր են: Խորհուրդ կը- տանք պ. Պետրոսեանին, փոխանակ ա- ցնեցնանք գլխին աւետարան կարգա- լու և նրանց դարգացման աստիճանը քննադատելու և ինքնառաջարկութեան հասցրած գիտողութիւններ անելու (ինչ- պէս դրած է եղել «Մշակ» թերթի մէջ), իւր պահանջները միւղմանք և գործի յաջողութեանը նպաստել. թող լաւ իմա- նայ պարտնը, որ ոչ միայն Բաղուի և Թիֆլիսի ուղեղներն ենք բարձր են ի- րենց դարգացմամբ և հետո ունին նրա «ձեռքով» խաղն ըմբռնելու, այլ և ամեն մի գաւառական թղթակից: Հարմարա- լին այն է, որ երկու խօսք կարգին հայերէն չիմացողները և երբեք իրենց գեղը չտոկոսները յանդիմութիւն ու- նին ուցնեցնանք նրանք անհամես կեր- պով քննութեան առնելու:

Զմ. Խաչատրեան
ԹԵԼԵԱԿՑՈՒԹԻՒՆՆԵՐ
ԱՅՈՒՑԻՍ, 6 սեպտեմբերի. —Անտիլի անմարտութիւն է տիրապետում մեղա- նում. ամբողջ քաղաքը չընթալաւում է հակառակորդական պայմաններով: Ամեն քաղաքիւսում, նոյն իսկ զլաւուր փո- ղոցներում, հանդիպում ես առաւ փո- չու և աղբի կոյտներ: Փոքր ինչ չեղան- լով զլաւուր փոփոցից, ձեռ աչքին ընկ- նում են՝ սառկած կատուների, չենքի, թուռների լէշեր, գանաղան կեն- գանիներ փոքրիկներ, իսկ պատերի տակերը և ծածուկ անկիւնները դարձած են կատարեալ արտաքնոցներ:

Այսպիսեան, որ ձեռնուած ամբողջում մինչև ծնկները խրում է անտալալալալ փողոցների անտալալալի ցնկերի մէջ, ամառը հասնելուն պէս, մարդ խեղդում է՝ չոգից, փոշուց, չընթալալալ անմա- քրութիւնից: Վեր առնեք հենց քաղա- քիս նոր և հին մասը բաժանող Փոցիսով գետի միակ կամուրջը, որի վրայից ա- մեն օր բոլոր ժողովուրդն անցուղարձ է անում: Գետի աջ ու ձախ ափերի մօտ դանուած հրապարակները դուռն են կա- տարեալ աղքատներին: Քաղաքիս ան- մաքրութեան կենդանին այդտեղ պէտք է համարել: Բոլոր չընթալալ բնակիչներին անմաքրութիւններն այստեղ են պարտա- կում: Իսկ կամուրջի տակը, գետի եզրի մօտ, երկու կողմում եւ, կատարեալ ար- տաքնոցներ են: Անկարելի է ոչ թէ միայն կամուրջի վրայ մի բողբ մտալ, այլ ամբողջում ես անցնելու ժամանակ թիթիկ բռնել և առաջ քաղելով՝ հեռա- նալ, որպէս զի ազատուես այդ անա- նելի աղբերի հոտերից: Սրանից շատ հեռու է չէ՞ Գիւղից՝ փողոցը, որը ամ- րոգը երկարութեամբ ծածկուած է ձիւռ և այլ կենդանիների արդով: Ահա ձեզ «Մարդայ-չայ» կուշում առնեմ, որը իւր ամբողջ երկարութեամբ (մօտ 2 վերստ) ծառայում է չընթալալ բնակիչներին որ- պէս սպրանք և բացողայ արտաքնոց

Գիւղացու պատուելով քաղաքիս կեն- գործում, բոլոր երեկի փողոցները և խանութները սրա մօտ են կենդանացած:

Մանկեր հին քաղաքը, աղբերի շտամա- րանը: Այս թաղը ծայր ծայր մասնուած է կեղտոտութիւնների, մանաւանդ հրէա- ների թաղը, որ կատարեալ խորանցի է նմանում: Սրանից դէպի վերե գտնում է «Մարաթ» թաղը, որտեղ անմաքրու- թիւններն ամենից գերազանցում են: Այստեղ բայց կեղտոտութիւնից, գարուն թէ ձմեռ անպակաս են անտանելի ցե- լիներ: Իսկ մնացած փողոցների մասին, որոնք գտնում են աւելի խորքում և որտեղ երթեկներով խոր սակաւ է, էլ չենք խօսում: Տարիներով դարսուած աղբերը մնում են և ահագին դէղեր են կամուրջ այդ տեղերում:

Ահա ձեզ քաղաքիս գլխուրդ և յայ- անի «Երեսնագլուխի» փողոցը, որը իւր երթեկներով խոր անալիսն է քաղա- քիս մէջ: Սակայն բացի անմաքրութիւ- նից, իւր քաղաքատանն այնպիսի ան- հարթ ձև է ստացել, որ դիւրիս մարդ քիչ է մնում ստը կտրել դարափախե- րից. կառուով անկարելի է անցնել այդ փողոցով—մարդու ամբողջ մարմինը ջար- դում է, իսկ եթէ դրոշ չլինիս—կարող ես վայր դրուել: Քոտի-քոտի անգամ մաքրութեան հարցն արժարձու է թէ մանաւոր չընթանում և թէ քաղ. խոր- հրդի մէջ: Քանի անգամ դիմումներ ե- դած են, որ քաղաքիս փողոցների հա- մար մաքրութեան պահանջներ նշա- նակեն և իւրաքանչիւր նշանուր փո- փոցներում հասարակաց մի-մի արտաքնոց հոտատեն, բայց միշտ պատասխանը լինում է քաղաքի դրամաբիլի դատար- կութիւնը:

Պէտք է խոստովանուել, որ մեր քա- ղաքացիք էլ իրենց կողմից ամենին չեն մտածում իրենց առողջապահութեան վրայ: Ինչ անէ քաղաքային վարու- թիւնը, երբ ամեն մի տանտէր կամ խա- նութեան դժուարանում է օրական մի անգամ գնէլ աւել ու չընէլ փողոցի՝ իւր տան և խանութի սահմանում գտնուած մասը, այն էլ մեր Այսպիսիայի պէս տե- դում, որտեղ շուրջ ամիս տեղ մօտ է:

Քաղաքում ունիւք այնպիսի տներ, որ պէտք է զարմանալ, թէ ինչպէս են մաքրելի պարում, մանաւանդ հին քա- ղաքամասում: Այստեղ չինեւոր չինեւոր լինելով սարի ստորոտում, սատիկի խո- նու են լինում: Չաա տներ էլ փայ- տեայ յատակ էլ չունին և տան բնակիչ- ները նստում, քնում են թոց դետի վը- րայ: Ահապատես եմ եղել այնպիսի տը- ների, որ իրենց քնած սենեակից շատ հեռու չէ գտնում տան շարժական ար- տաքնոցը, (մեղանում հիմնական արտաք- նոց չունեցողը պատճառ է դրա համար տանձին ամաններ), որի գարշելի հո- տը ամբողջ տունը բռնում է:

Վերջինեալ պայմաններն են, որոնք զանազան հիւանդութիւնների հաստատ գրաւական կարող են լինել: Յիշաի ինչ գարմանք, որ մեր քաղաքում տարեցտա- րի աւելի ու աւելի են բաղմանում դա- նադան հիւանդութիւնները. ինչ գարմանք, որ անմաքրութիւնը օդից ու լիւրց բնակիչները ֆիզիկապէս աշխտեւում, կորցնում են եռանդը և կատարեալ ապատիւյի մէջ են ընկնում ու մատուրապէս ընթանում: Մի ժամանակ մեղանում շատերը թոքախալ անունը միւսեւ անգամ չըլտեին, իսկ այժմ թոքախալաւոր ինչքան ուղէք: Նայ- նը կարելի է տեղի նաև անֆի և ուրիշ շատ հիւանդութիւնների մասին:

Վերջապէս ժամանակ է վճառական քալ անելու մաքրութեան հարցի վերաբերու- թեամբ: Պէտք է որ առանձին վերահա- յեցողութիւն լինի և ուշադրութիւն դա- ձնուի մաքրութեան վրայ:

Անցեալ տարի համաճարակով ժան- տախտի սպառնացող վտանգի երկիւղից թէ և մեր քաղաքային վարչութիւնը մի քիչ աշխատեց մաքրութեան վրայ՝ յանձ- նաժողովներ և առողջապահական խմբեր կազմելով, որոնք ժողովրդին ստիպում

26 պարագլուխները անուններ, պահանջ
յով, որ անապագ ձերտակառուին նրան

Типография А. И. Петрова, Голов. проспект, домъ № 12 Телефонъ № 387.